

Arrest

nr. 168 316 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 mei 2015 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2008 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Abidjan, Ivoorkust, een aanvraag in voor een visum 'type D', teneinde zijn echtgenote D. E., die verblijfsgerechtigd is in België, te vervoegen.

Op 9 juni 2010 wordt het visum 'type D' toegekend. De verzoeker komt vervolgens naar België en wordt op 10 september 2010 in het bezit gesteld van een A-kaart, die op 15 juli 2013 wordt omgezet naar een verblijfsrecht van onbepaalde duur (B-kaart).

Bij vonnis van 7 februari 2013 verklaart de rechtbank van eerste aanleg te Gent het huwelijk van de verzoeker nietig. De verzoeker en mevrouw D. E. tekenen hoger beroep aan tegen dit vonnis.

Op 22 september 2014 worden verzoekers drie kinderen in het bezit gesteld van een visum 'type D', met het oog op gezinshereniging met hun vader.

Bij arrest van 16 april 2015 verklaart het hof van beroep te Gent het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond en bevestigt het hof het bestreden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent, waarbij het huwelijk nietig werd verklaard.

Op 27 mei 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) voor de verzoeker en zijn minderjarige kinderen een beslissing getiteld: "*Beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten*". Deze akte bevat twee afzonderlijke beslissingen. Enerzijds een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de thans bestreden beslissingen, die aan de verzoeker in één akte en onder de vorm van een bijlage 14ter werden ter kennis gebracht op 1 december 2015, en die als volgt zijn gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 11,§2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

Gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnemen of er verblijven (artikel 11, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980).

Betrokken vreemdeling verkreeg een verblijfsrecht van onbepaalde duur in het Rijk door zijn huwelijk op 12.08.08 met de in België verblijfsgerechtigde Ghanese onderdane D(...), E(...). Op 15.06.09 werd zijn visumaanvraag van 17.09.08 voor het verkrijgen van een visum type D op basis van art. 10§1 al 1,4° van de wet van 15.12.1980 goedgekeurd. Na vervolgediging van zijn dossier kwam hij aan in België op 15.07.10. Hij werd in het bezit gesteld van een A kaart op 10.09.10. Op 15.07.13 verkreeg hij een verblijfsrecht van onbepaalde duur.

Zijn drie minderjarige kinderen M(...), D(...) en J(...) dienden een aanvraag in tot het bekomen van een visum type de op basis van art 10 §1 311,4" van de wet van 15.12.1980 in functie van de betrokkene. Dit werd goedgekeurd op 15.09.2014. Zij verkregen een verblijfsrecht van beperkte duur.

Op 16.04.2015 bevestigde het Hof van beroep te Gent (ref ...) het vonnis van de rechtbank van de eerste aanleg te Gent van 07.02.2013 (AR 12/796/A) en vernietigde zo het huwelijk van de betrokkene met Mevr D(...) als een schijnhuwelijk.

Door bovengenoemd arrest staat dus vast dat het huwelijk enkel werd afgesloten opdat de betrokken vreemdeling en, later, zijn minderjarige kinderen in het Rijk zouden kunnen binnemen en er verblijven. Zie p 6 van het arrest ref 2013/AR/1342: "... het geheel van omstandigheden leert dat het gesloten huwelijk manifest is afgewend van zijn normale intentie en dat de partijen op het ogenblik van de voltrekking van het huwelijk nooit de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen....". Als een gevolg wordt het verblijfsrecht van de betrokkene en dat van zijn kinderen dat uit fraude voortvloeit, ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: Het wettig verblijf van betrokkene en zijn minderjarige kinderen in België is verstreken.

En artikel 7, 1, 3° van de wet van 15.12.1980: Bij arrest van het Hof van beroep te Gent van 16.04.2015 (ref 2013/AR/1342) werd betrokkene huwelijk met de verblijfsgerechtigde Ghanese onderdane D(...) E(...) vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden.

De minderjarige kinderen van de betrokkene: [...] allen onderdaan van Ghana volgen de administratieve situatie van hun vader."

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Dat, alsgevolg van de verzoekers betekende beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België, waar hij sedert 2010 verblijft, dient te verlaten.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel1.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt2.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken3.

Dat de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn privé-en gezinsleven heeft opgebouwd en waar hij tewerkgesteld en geïntegreerd is en waar zijn drie minderjarige kinderen school lopen (cf. stukken 2, 3 en 4), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezins-en werksituatie van verzoeker.

Verweerder trekt verzoekers verblijfsrecht in op basis van art. 11, §2, eerste lid, 4° Vw. zonder rekening te houden met verzoekers langdurig verblijf en tewerkstelling in België, met verzoekers integratie in de Belgische samenleving en met verzoekers in België schoolgaande minderjarige kinderen.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27 april 20124 waarin werd gesteld dat de bestreden beslissing, genomen op basis van art. 11, §2, eerste lid, 1° Vw. (omdat de specifieke voorwaarden van art. 10 Vw. niet meer voldaan zijn), schending inhoudt van het art. 8 E.V.R.M. omdat, hoewel verweerder op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoeker, deze naliet een correct evenwicht proberen te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging en een belangenafweging te doen met betrekking tot de huidige gezinssituatie van de verzoekende partij.”

3.1.1. Uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het eerste middel blijkt dat de verzoeker zowel ten aanzien van de beslissing tot intrekking van verblijf als ten aanzien van het mede betekende bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- of gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Hieromtrent dient vooreerst te worden vastgesteld dat de verzoeker niet concreet toelicht op welk gezinsleven in België hij zich precies beroept. Nog minder onderneemt de verzoeker enige poging om

aannemelijk te maken dat hij enig gezinsleven heeft ontwikkeld, dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden akte, motieven die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, werd het huwelijk tussen de verzoeker en de Ghanese D. E. nietig verklaard wegens schijnhuwelijk en is deze nietigverklaring in kracht van gewijsde getreden. Zonder enige nadere toelichting ter zake en zonder enig concreet element, kan, in deze omstandigheden, dan ook niet worden aangenomen dat de verzoeker met mevrouw D. E. een gezinsleven heeft ontplooid dat van die aard is dat de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming zich opdringt.

In de mate dat de verzoeker thans in België samen woont met zijn minderjarige kinderen, dient te worden opgemerkt dat de bestreden akte niet enkel een intrekking van verblijf en een bevel inhoudt ten aanzien van de verzoeker, maar tevens ten aanzien van zijn drie minderjarige kinderen. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat in deze omstandigheden sprake is van een niet eerbiediging van het recht op gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, te meer daar uit de voorliggende gegevens blijkt dat de kinderen jarenlang van hun vader gescheiden hebben geleefd en hem slechts zeven maanden voor het treffen van de bestreden akte zijn komen vervoegen. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat het hem onmogelijk zou zijn om het eventuele gezinsleven met zijn kinderen verder te zetten in hun gezamenlijke land van herkomst, Ghana.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet is aangetoond dat de bestreden beslissingen verzoekers gezinsleven in het gedrang brengen. Op dit punt kan alvast geen schending van artikel 8 van het EVRM of het proportionaliteitsbeginsel worden aangenomen.

In de mate dat de verzoeker verwijst naar het feit dat hij in België is tewerkgesteld, dat hij zich heeft geïntegreerd en dat zijn kinderen hier school lopen, moeten deze elementen worden beoordeeld in het licht van de vraag of aannemelijk wordt gemaakt de verzoeker en zijn kinderen een privéleven in België hebben ontwikkeld dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoeker stelt dat hij tewerkgesteld is in België en dat zijn kinderen hier school lopen, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde deze elementen in rekening heeft genomen bij het treffen van de bestreden beslissingen. Immers blijkt uit een nota van 27 mei 2015 dat de gemachtigde zich hieromtrent op het volgende standpunt heeft gesteld:

*“Kinderen zijn slechts aangekomen in België op 24.10.2014. Hun integratie kan nooit echt ver staan, hebben slechts een schooljaar meegevolgd.
Man is tewerkgesteld sinds 2010. Tewerkstelling vloeit voort uit frauduleus huwelijk. Zonder huwelijk had hij geen toegang gehad tot de Belgische arbeidsmarkt zonder arbeidskaart”*

Met de loutere verwijzing naar attesten, waaruit blijkt dat verzoekers kinderen ingeschreven zijn voor het schooljaar 2015-2016 dat begint op 1 september 2015 en dat zij de lessen volgen sedert het begin van het schooljaar 2015-2016, toont de verzoeker niet aan dat zijn kinderen op het tijdstip van de bestreden akte school liepen in België. De Raad merkt op dat het bestaan van een privéleven dient te worden beoordeeld op grond van de feitelijke omstandigheden die voorlagen op het moment van de door de overheid genomen maatregel. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de kinderen van de verzoeker slechts in België zijn aangekomen eind oktober 2014. Hoe dan ook kan niet worden vastgesteld dat de scholing van deze kinderen in mei 2015 reeds dermate gevorderd was, en nu de verzoeker nalaat om ter zake enig relevant concreet element naar voor te brengen, kan niet worden vastgesteld dat de banden die de kinderen van de verzoeker op die korte tijd met België hebben gesmeed, dermate hecht zijn, dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Ook op dit punt kan derhalve geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel worden aangenomen.

Waar de verzoeker verwijst naar zijn tewerkstelling en integratie, merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen werden getroffen op grond van de niet betwiste fraude, zoals uiteengezet in de bestreden akte, in hoofde van de verzoeker, die zijn komst naar België slechts heeft bewerkstelligd door een schijnhuwelijk aan te gaan met een Ghanese vrouw die over een verblijfsrecht beschikt. In dergelijke omstandigheden is een inmenging in het privéleven bij wet toegelaten (cf. artikel 11, §2, 4° van de vreemdelingenwet). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts, zoals hoger toegelicht, dat de gemachtigde bij het treffen van de bestreden beslissingen wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers tewerkstelling in België. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoeker nalaat zijn integratie in België verder concreet te duiden. Hij brengt geen enkel concreet betoog omtrent enig netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die hij zou hebben opgebouwd derwijze dat

zijn daadwerkelijke banden met de Belgische samenleving dermate met zijn persoon zijn verweven dat zij een privéleven uitmaken in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het staat in de gegeven omstandigheden dan ook aan de verzoeker zelf om aan te tonen dat de bestreden beslissingen geen blijkt geven van een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de verzoeker bij de uitoefening van zijn privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang dat de Belgische samenleving gewis heeft bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde. De verzoeker toont zulks echter op geen enkele wijze aan en beperkt zich tot de bewering, die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier, dat nergens uit blijkt dat de verweerder een correct evenwicht heeft nagestreefd tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging, en dat hij geen belangenafweging deed in verband met zijn werksituatie.

Ook in verband met verzoekers privéleven in België kan derhalve geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

De verzoeker betoogt als volgt:

“Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Vorst wil verzoeker verwijzen naar het 74/13 Vw. , waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering alsnog rekening dient te worden gehouden met verzoekers kinderen, met verzoekers gezins- en familieleden in België en met verzoekers gezondheidstoestand. Het artikel 74/13 Vw. Stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat verzoeker, overeenkomstig het 74/13 Vw. verzoeker diende te worden gehoord omtrent de belangen van zijn kinderen, zijn gezins- en economische situatie in België en zijn gezondheidstoestand.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden nu door verweerder geenszins rekening werd gehouden met verzoekers langdurige tewerkstelling in België, verzoekers integratie in de Belgische samenleving en met het belang van verzoekers minderjarige schoolgaande kinderen in België.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met de belangen van verzoekers kinderen, zijn langdurige tewerkstelling in België en met zijn gezondheidstoestand.

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met verzoekers minderjarige schoolgaande kinderen en met verzoekers langdurige tewerkstelling in België.”

Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt vooreerst dat de verzoeker niet de schending van het artikel 41 van het Handvest als dusdanig aanvoert, maar wel van het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, zoals dat in voormeld artikel is verankerd.

Het middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat in de aanhef gewag wordt gemaakt van een schending van artikel 41 van het Handvest.

Uit verzoekers betoog blijkt dat het tweede middel enkel gericht is in de mate dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. De verzoeker stelt immers dat hij diende te worden gehoord omdat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en hij verwijst verder naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat eveneens slechts betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering en dus op het bestreden bevel.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, opgelegd, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. In de huidige stand van de procedure lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, is *in casu* dan ook van toepassing.

Om te beoordelen of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moeten de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de

vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen, in ogenschouw worden genomen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de Terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de Terugkeerrichtlijn.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had

kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu betoogt de verzoeker dat hij diende te worden gehoord omtrent de belangen van zijn kinderen, zijn gezins- en economische situatie in België en zijn gezondheidstoestand. Verder in het middel verwijst de verzoeker naar zijn langdurige tewerkstelling in België, zijn integratie in de Belgische samenleving en het belang van zijn minderjarige schoolgaande kinderen in België. Omtrent de “*gezinssituatie*” komt de verzoeker echter niet verder dan een loutere algemene stelling dat hij diende te worden gehoord omtrent zijn gezinssituatie. Met dergelijke algemeen betoog toont de verzoeker echter niet aan dat hij elementen zou kunnen aanhalen omtrent zijn gezinssituatie, waarover in de bestreden akte overigens wordt gemotiveerd dat het om een schijnsituatie gaat, die de verweerder er hadden toe kunnen brengen geen terugkeerbesluit te treffen. Een minder nadelig terugkeerbesluit is in de gegeven omstandigheden niet mogelijk, nu de verzoeker reeds de wettelijk voorziene maximumtermijn voor vrijwillig vertrek (30 dagen) kreeg.

Waar de verzoeker verwijst naar het feit dat zijn kinderen hier school lopen en naar zijn tewerkstelling, dient te worden opgemerkt dat, zoals ook reeds werd besproken onder punt 3.1.1., uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde deze elementen wel degelijk reeds heeft in rekening genomen bij het treffen van het bestreden bevel. Dienaangaande kan worden verwezen naar de uiteenzetting ter zake onder punt 3.1.1. en de nota in het administratief dossier van 27 mei 2015. De voornoemde omstandigheden werden reeds in rekening genomen en brengen dus niet mee dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben.

In de mate dat de verzoeker stelt dat hij verhoord diende te worden, merkt de Raad op dat het hoorrecht geen mondeling gehoor vereist.

Een schending van het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest, wordt *in casu* niet aangetoond.

Waar de verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt en dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het treffen van de bestreden verwijderingsbeslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoekers schoolgaande kinderen. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, houden de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geenszins in dat tevens rekening moet worden gehouden met de economische belangen van de betrokken vreemdeling of zijn integratie in België. Voornoemd artikel legt slechts de plicht op om rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander.

De verzoeker maakt, gelet op hetgeen voorafgaat onder de punten 3.1. en 3.2. en gelet op het feit dat uit niets blijkt noch wordt aangevoerd dat de verzoeker concrete gezondheidsproblemen heeft, niet aannemelijk dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is geschonden.

Met betrekking tot de aangevoerde schendingen van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en de manifeste beoordelingsfout, wordt tot slot geen kritiek naar voor gebracht die anders is dan hetgeen hierboven reeds werd besproken. Er is dan ook geen schending van de voornoemde rechtsregels aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE